

seende have vi overvejet Sagen meget nøje, men efter at have forkastet forskellige andre Muligheder, ere vi her blevene staaende ved det gældende, saaledes altsaa, at det er de af Kommunalbestyrelsen udnævnte tvende Strandsynsmænd, som have Domsmyndigheden, om man maa bruge dette Udtryk, i første Instans, og Landvæsenskommissionen, som har den i anden Instans. Vi have kun tilføjet en tredje Instans, nemlig den højtærede Landbrugsminister, og dette have vi gjort for at borttage noget af det Ensidighedens Skær, som unægtelig hidtil har kunnet hvile over den Myndighed, der havde denne for mange betydningsfulde Afgørelse i sin Haand. Det kan jo ikke nægtes, at saavel Strandsynsmændene som Landvæsenskommissærerne ere Repræsentanter for Lodsejernes Interesser, og netop fordi vi ikke have villet overse de store Interesser, som Stenfiskerne kunne have i Spørgsmaalet, have vi ønsket, at den højtærede Landbrugsminister, som dog sikkert ikke blot vil se paa Landbrugets, Jordlodernes eller Kystens Interesser, men ogsaa, hvor det kan ske med tilbørligt Hensyn dertil, paa andre Medborgeres Interesser, skulde have den øverste Myndighed paa dette Omraade, saaledes altsaa at Landvæsenskommissionens Kendelser kunne indannes for ham, og at han kan omstøde eller stadfæste dem. — Vi have ogsaa paa forskellige Steder i vort Ændringsforslag givet Landbrugsministeren en Bevillingsmyndighed, som jeg sikkert ikke behøver at komme nærmere ind paa; det har ikke noget videre at betyde. — Hermed skal jeg tillade mig at anbefale Udvalgets Ændringsforslag saavel til Tingets som til den højtærede Ministers Velvilje.

J. Hage: Naar der er opnaaet Enighed i et Udvalg, plejer det gerne at betyde, at man har slaaet af paa sine Krav fra de forskellige Sider. Det har ogsaa været Tilfældet ved denne Lejlighed. Den ærede Ordfører har jo allerede nævnt, hvilke Hovedpunkter der har været Uenighed om, men hvor man, i alt Fald praktisk set, har fundet hinanden i det foreliggende Ændringsforslag. Jeg finder for mit Vedkommende, at det er nødvendigt, at jeg nærmere begrunder mit Standpunkt i saa Henseende, thi som den ærede Ordfører udtalte, er det jo noget helt nyt, at Lovgivningen lægger Baand paa en Ejers private Strandbred, dog kun naar han selv ønsker at opnaa andre Goder hos Staten. Forholdet har jo tidligere været dette, at man kunde faa nedlagt Forbud, naar det blev an-

set for nødvendigt af Hensyn til Kystens Bevarelse, men man havde selvfølgelig Ret til, for det første at tage sit eget Grus og Sand, Sten o. s. v., som var inden for Daglig-Vands-mærket, og dernæst — ganske vist imod Loven — i Praktis Adgang og Lejlighed til at tage saa meget, man vilde, ogsaa paa Forbudsomraadet, fordi der ikke var nogen, som egentlig havde Paataleret. Det var jo privat Søgmaal, som skulde anlægges, og hvem skulde egentlig gøre det? Altsaa, den nuværende Tilstand er i mange Henseender uheldig. Man kan faa nedlagt Forbud, saa meget som man lyster mod alle andre, men man kan ogsaa tage saa meget, man lyster, uden at nogen siger noget dertil og tillade andre at tage paa Forstranden, hvor man selv har nedlagt Forbud. Men fremmede, Stenfiskere, kunne ogsaa praktisk set tage saa meget, de lyste, thi naar man vil paatale det, maa man, som jeg har hørt en Mand udtale, først give det tredobbelte ud af den Mulkt, Sten- eller Sandgraveren kan idømmes for at faa hentet en Politibetjent og komme om Bord hos den vedkommende, og man opnaar kun at faa ham ikendt en Bøde paa ca. 10 Kr.; næste Dag kan han saa begynde paa samme Maade, og han kan, hvis det er et større Fartøj, han har, paa een Dag indtage en Last til en Værdi af en 2—3—400 Kr. Den Betyggelse, som den nuværende Tilstand byder over for det større Stenfiskeri eller Sandpumpninger inde ved Kysten, er altsaa fuldstændig illusorisk. Jeg kan oplyse, at her ved Kysten Nord for Kjøbenhavn, f. Eks. ved Ny-Taarbæk er Grunden flere Steder sunken til henimod 5 Fod, d. v. s., at der er blevet 5 Fod Vand mere end tidligere inde under Land, udelukkende fordi man er vedbleven at pumpe Sand op paa samme Sted, og Kysten langsomt skrider ud mod de store Fordybninger, som fremkomme. Altsaa, Forholdet er det, at den nugældende Lov er højst uheldig, og vil man have noget nyt, maa man se at blive enig. Jeg maa sige for mit Vedkommende, at det er faldet mig haardt at gaa ind paa, at Ejeren, naar der er nedlagt Forbud, dog med de to smaa Undtagelser, at det er til Brug i hans egen Husboldning eller Have, ikke maa røre ved Strandbredden, ikke maa tage Sand og Grus paa sin egen Strandbred. Jeg tilstaar, at det falder mig noget haardt, og jeg vilde, som den ærede Ordfører kan bevidne, gerne have haft to Bestemmelser ind, som vilde have reguleret dette Forhold. For det første kunde jeg have ønsket